

afgørende Punkter begyndt at undergaa en Forandring i Sammenligning med Forholdene i 1919. Hvad der med Lethed havde kunnet opnaas i Sommeren 1919, viste sig uigennemførligt i 1920. Divergenserne mellem England og Frankrig, særlig paa det store og vigtige Erstatningsspørgsmaal, var begyndt, og som et af de allerførste Udslag af Spændingen maatte det opfattes, at Poincaré i Maj 1920 nedlagde sin Post som Reparationskommissionens Formand. Man stod den Gang umiddelbart foran den store Konference i Spa, der ogsaa gentagne Gange nævnes i den aktmæssige Fremstilling. Denne Konference var oprindelig fastsat til Slutningen af Maj. England ønskede en snarlig Afgørelse og Afvikling af det slesvigske Spørgsmaal som af andre. Paa Ambassadørkonferencens Forhandlinger gav dette sig Udslag i, at Frankrig isoleredes overfor England, der fulgtes af Italien og Japan. Da Professor Vinding Kruse afrejste fra København, var der neppe nogen herhjemme, der kunde tænke sig den Mulighed, at Minister Claudel overhovedet ikke vilde blive hørt af Ambassadørkonferencen. Og dog blev dette Tilfældet. Man vidste end ikke, kunde ikke vide, at de allierede Magter tænkte sig at ordne Overdragelsen af de sønderjydske Landsdele og de i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal gennem en Kollektivtraktat mellem de allierede Magter, Danmark og Tyskland, i Stedet for — som ventet i Henhold til Versaillestraktatens Artikel 110, sidste Stykke, — gennem en Traktat mellem de allierede og Tyskland og derefter gennem en ny Traktat mellem de allierede og Danmark. Fra engelsk Side reducerede man de geografiske og økonomiske Hensyn som selvstændige grænsemedbestemmende Faktorer i Henhold til Versaillestraktatens Artikel 110 til „small local things“, medens man nogle Maaneder senere efter Afstemningen i Marienburg-Marienwerder-Omraadet tillagde den nøjagtig tilsvarende Bestemmelse i Fredstraktatens Artikel 97, 4de Stykke, en reel Betydning ved Fastsættelsen af den polske Grænse. Internationaliseringen var efter engelsk Opfattelse ikke forudset i Fredstraktaten og lod sig ikke bringe i Overensstemmelse med denne. Dette nævdedes Gang paa Gang fra engelsk Side. Men hvor-

ledes harmonerede det øvreschlesiske Spørgsmaals Løsning med en saadan Fortolkning af Fredstraktaten? Hvor indeholder Versaillestraktatens Artikel 88 med tilhørende Anneks blot et eneste Ord, der sætter det øvreschlesiske Spørgsmaal i Relation til Folkenes Forbund? Hvor staar der noget som helst om, at Folkeforbundsraadet skal fastsætte Grænsen? Hvor findes der i Fredstraktaten nogen direkte udtalt Hjemmel for den den 15. Maj dette Aar i Genève med Tyskland oprettede Konvention for et Tidsrum af 15 Aar? Og dog skete denne Løsning netop paa Englands Initiativ, medens Lloyd George paa det mest kategoriske bestred, at den ikke laa indenfor Fredstraktatens Rammer. Men fra ledende engelsk Side afviste man altsaa Internationaliseringen af Mellemslesvig som liggende udenfor Fredstraktatens Rammer, om end det heller ikke i England skortede paa Røster, der indtog et andet Standpunkt. Jeg lægger i denne Forbindelse mindre Vægt paa „Times“s ledende Artikel den 1. Juni, da dette Blad som bekendt stod i stærk Opposition baade til Lloyd George og til Lord Curzon, men understreger gentagne Artikler i det Lloyd George meget nærstaaende Blad „Observer“. Fra fransk Side havde man næret Sympati for Tanken og været rede til at støtte den, saafremt England var villig. Et sidste tydeligt Bevis herpaa var den officieuse Artikel i „Le Temps“ den 27. Maj, der sluttede med efterfølgende Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Mere end nogen Sinde ønsker Frankrig en retfærdig Løsning. Man har foreslaet en saadan. Den bestaar i at internationalisere anden Zone i Slesvig under Folkeforbundets Autoritet med lige Garantier for den danske og tyske Befolkning. Forslaget er udarbejdet Artikel efter Artikel. Det er ikke nogen vag Idé, men et Program klart til at drøftes og virkeliggøres. Frankrig vilde gerne underskrive det (la France y souscrirait volontiers). Det staar til England at sige, om det vil antage eller forkaste Forslaget. Dets Fremtid ligger i Lloyd Georges Haand“. Denne Artikel faldt ganske sammen med de Synspunkter, der næredes af André Tardieu og Paléologue, og maa ses som et Udtryk for Quai d'Orsays Opfattelse, eftersom den